

COUNTRY ★ROADS★

FIETSEND OP ZOEK NAAR HET ECHTE AMERIKA (EN ONSZELF)

For Harry, Joke, Dee and Dave
Our astonishingly loyal travel companions

COUNTRY ★ROADS★

FIETSEND OP ZOEK NAAR HET ECHTE AMERIKA (EN ONSZELF)

*Lotte
Stegeman*

*Peter
Smolders*

JUST
PUBLISHERS

De fietsroute

NORTH

ATLANTIC

OCEAN

Auteurs Lotte Stegeman en Peter Smolders
Copyright © 2016 Lotte Stegeman en Peter Smolders | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Leendert Masselink
Auteursfoto omslag Sander Koenen
Foto's (tenzij anders vermeld) Lotte Stegeman en Peter Smolders
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie en productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 751 7

NUR 402 en 508

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Dag 1: Welkom in Amerika	9
Dag 5: Een idioot idee	11
Dag 6: Rariteit	15
Dag 7: Gekken	17
Dag 10: Helse tocht	21
Dag 11: Zeep	24
Dag 12: Lul	30
Dag 13: Flexibele Fred	34
Dag 14: Reisadvies	36
Dag 14: Loslaten is lastig	38
Dag 17: Chili dog	41
Dag 20: Truman en Trump	43
Dag 22: Jesus is Lord	46
Dag 22: Pieken	50
Dag 23: Zwart-wit	54
Dag 24: Honden	60
Dag 24: Krokant jasje	63
Dag 25: Vijf soorten groenten	65
Dag 27: Bobs crappie	66
Dag 28: Drinken met Gerard Joling	70
Dag 30: Frituurkip met food stamps	73
Dag 31: Johnny says	76
Dag 33: De man met de koffie	81
Dag 36: De kruisjes van Jonesy	85
Dag 37: (Niet) welkom in Amish Territory	89
Dag 37: Moonshine	91
Dag 38: Twee dozijn donuts	96
Dag 39: Ginger, Mike en James	105
Dag 41: Briesje	110
Dag 41: Woordenstroom	113
Dag 41: Tijd om te liften	117
Dag 42 en 43: Kooksoap	121
Dag 46: I love local	126
Dag 47: Een boom in Kansas	128
Dag 48: Vicky en haar melting pot	132
Dag 48: Book of Mormon	136
Dag 50: Biiiig mistake	140
Dag 51: Sneeuwstorm	144
Dag 52: Zes porties soep	147

Dag 54: Starbuds	148
Dag 56: Hoogtemeters? Ah, hoogtemeters!	151
Dag 57: Hoog(s)tepunt	158
Dag 58: Trotse Dave	162
Dag 60: Verduisterde achtbaan	164
Dag 71: Utopia in Utah	170
Dag 75: (Nog veel meer) Zeep	174
Dag 88: Gunthers berenbijbel	175
Dag 95: Er wordt geschoten	177
Dag 96: De redding van Ed Beit(z)el	182
Dag 97: Let's dance	188
Dag 101: De eerste beer	191
Dag 102: Fietsvrienden	193
Dag 103: Crazy Americans	199
Dag 103: Samen	202
Dag 104: Relatietest	204
Dag 106: Met Rick op safari	206
Dag 107: Een gewapende Griek	212
Dag 110: Ethel moet naar drumles	216
Dag 112: In de fietsershemel	220
Dag 114: Middelvinger	224
Dag 116: Going-to-the-Sun	225
Dag 116: Aaibare beren	229
Dag 117: Canada	231
Dag 126: Schuilen in een vuilniszak	234
Dag 127: Bang	237
Dag 135: Als je een Canadees wilt beledigen	239
Dag 139: Niet meer bang	242
Dag 143: Tranendal	243
Dag 149: Dieptepunt	246
Dag 155: Quiche uit het niets	249
Dag 158: Missen	254
Dag 159: Niks	256
Dag 160: Vliegen van Tok naar Chicken	258
Dag 160: Gedropt in Bullion Creek	263
Dag 165: Een smeltend sprookje	266
Dag 170: The end	268
Dag 175: Het echte Amerika	269
Dag 180: Ga toch fietsen	282
Niet onbelangrijk...	285

Dag 1: Welkom in Amerika

Door Peter (New York – kilometerstand 0)

Hoe gaan we dit uitleggen?

We staan op John F. Kennedy Airport in New York, waar we moeten overstappen voor onze vlucht naar Miami. De rij voor loket 7 is lang en de man in het hokje ziet eruit alsof hij moeilijk gaat doen. Hij heeft een grote, rossige snor. Nooit een goed teken: mannen hebben zo'n snor doorgaans om hun autoriteit te onderstrepen. Douanemensen houden van een logisch verhaal: *we gaan met de kinderen een week naar Disneyland of we bezoeken onze geëmigreerde tante en reizen over veertien dagen weer terug naar Amsterdam*. Dat snappen ze. Maar wij vliegen door naar Miami, met twee heel grote kartonnen dozen en twee van de grootste reistassen van de wereld. En dan gaan we fietsend naar Alaska. Met wat omwegen wordt dat een tocht van ongeveer elfduizend kilometer. Daar zullen we langer over doen dan de negentig dagen die een gemiddelde toerist eigenlijk ononderbroken in de VS mag doorbrengen. Daarom – en omdat we tijdens die reis ook nog een boek zullen schrijven over 'het echte Amerika' – hebben we een journalistenvisum aangevraagd en gekregen.

De Man Met De Snor gaat zeer waarschijnlijk vragen wat al zoveel mensen in Nederland hebben gevraagd: waarom fietsen? Hij zal vast een kritisch keurende blik over ons heen laten gaan. Ik ben echt wel een paar kilo te zwaar. En dan nog een paar extra, als ik eerlijk ben. We zien er niet uit als mensen die even ruim drie keer de totale afstand van de Tour de France gaan fietsen. Als hij ernaar vraagt, zullen we moeten toegeven dat we maar één keer eerder in ons leven meer dan twee dagen achter elkaar serieus in het zadel hebben gezeten.

Deze keer hebben we gepakt voor een half jaar. Onze fietsen zitten keurig in hun kartonnen dozen. We hebben ook negen tassen met spullen en een losse tent. En straks, in Miami, zullen we nog van alles moeten kopen: helmen, een gasstelletje en allerlei andere dingen die het leven *on the road* zes maanden lang haalbaar en draaglijk maken. Eigenlijk weten we niet eens of een half jaar lang of kort is in ons geval. Is een gemiddelde van

93 kilometer per dag veel of weinig over zo'n lange periode? We zijn geen doorgewinterde avonturiers, maar gewone mensen met gewone banen en een gemiddelde spiermassa – alleen dan met een wellicht wat bovengemiddeld wild plan. We hebben ons spaargeld op een hoop gegoooid en op ons werk geregeld dat we allebei zes maanden onbetaald weg kunnen. Lotte is 36, ik ben 46. We zijn dit jaar tien jaar samen en hebben net een nieuw huis gekocht, waar eigenlijk nog van alles aan moet gebeuren. Dat komt wel in het najaar. We hebben geen gezamenlijke kinderen; mijn dochter is 21 en uitstekend in staat voor zichzelf te zorgen en af en toe te Facetimen. Dit is onze manier om het eerste decenniumfeest kracht bij te zetten. Aangenomen dat we het als koppel overleven tenminste. Sommige mensen snappen het. Veel anderen niet.

We worden nerveuzer naarmate we dichter bij het hokje en De Snor komen. Het is een beetje zoals autorijden met een politieauto achter je: je doet niks verkeerd, maar toch is er die angst dat je staande wordt gehouden die je zenuwachtig maakt en waardoor je je verdacht gaat gedragen. We zijn aan de beurt. De Snor vraagt op dreigende toon – vinden we – wat we komen doen. 'Fietsen? Daar heb je toch geen journalistenvisum voor nodig', bromt hij. Als we vertellen over het boek dat we gaan schrijven, pakt hij zijn telefoon. Daar heb je het gedonder al. Gaat hij bellen met iemand en moeten we dan naar een kamertje voor een kruisverhoor?

Niks ervan. Hij negeert de rij achter ons en laat rustig foto's zien van een voetreis die hij maakte voordat hij op het vliegveld ging werken. 'Ik ben een keer samen met een vriend van New York naar California gelopen', vertelt de man glimmend van trots, scrollend door z'n afbeeldingen. 'Ik heb dingen gezien waarvan ik niet wist dat ze bestonden. Nooit heb ik er een moment spijt van gehad. En dat krijgen jullie ook niet. *Safe travels, guys. Welcome to America.*'

Dag 5: Een idioot idee

Door Lotte (Fort Pierce, Florida – kilometerstand 249,5)

Leuk, zo'n optimistische douanier. En tijdens de eerste paar dagen geloven we hem ook nog. Niet zo gek misschien: anderhalve dag in Miami om de laatste spullen te kopen, met een goed hotel als thuisbasis, dat is ook niet echt afzien. Als we lunchen op een terras aan Miami Beach vraagt een ober naar onze plannen, om ons meteen daarna tot absolute helden uit te roepen. Voorlopig is het eigenlijk nog mooier dan we hadden verwacht.

Maar een vrij wezenlijk kenmerk van zo'n reis is dat er gefietst moet worden. En gekampeerd, want ons spaargeld dekt bepaald geen honderdtachtig nachten in motels. Dat geeft niet, want kamperen, zeker hier aan de kust, moet een idyllische aangelegenheid zijn: een tentje op een wit strand, onder een palmboom, het geluid van de branding, liefst ergens een springende dolfijn in de achtergrond.

Dit is de derde dag op rij dat we het doen: fietsen en kamperen. Maar hier in Fort Pierce klopt van dat fraaie ideaalbeeld alleen de palmboom. Die is trouwens grijs en hangt vervaarlijk scheef. Lagen we maar thuis in ons bed. In die doodstille kamer in dat nieuwe huis, waar we nog geen drie maanden woonden toen we voor een half jaar vertrokken. Waar we 's ochtends alleen een enkel vogeltje horen tjilpen en waar zelfs onze hond niet blaft, omdat er geen hond voorbijloopt. Maar helaas. We liggen in ons tentje op een camping. Doodmoe, na drie dagen fietsen, maar denk niet dat we slapen. Zouden we ons uitrekken, dan raakten onze tenen het spoor dat pal langs de camping loopt. En voor wie denkt dat er in Amerika geen treinen rijden: dat doen ze dus wel. En hoe. Alsof het voorbijrazen zelf niet genoeg lawaai maakt, toeter de conducteur ook nog eens om de zoveel meter, vermoedelijk omdat het aantal onbewaakte spoorwegovergangen nogal groot is. En wellicht ook om geen dieren onder z'n wagons te krijgen, al lijkt het aannemelijk dat het lawaai van die snerttoeter alleen al genoeg is om de gemiddelde eekhoorn of schildpad aan een hartstilstand te doen bezwijken. Vijf kilometer terug hadden we de oceaan nog aan onze rechterhand. We reden de afgelopen dagen over de

mooiste fietspaden en stopten af en toe om tot onze knieën het water in te gaan. De zon scheen. Maar nu, vijf kilometer van dat strand, liggen we ingeklemd tussen die rails en de snelweg, met om ons heen twee andere tenten waarin duidelijk permanent gewoond wordt, zo te zien door pas gescheiden mannen.

We hebben in die eerste drie dagen 250 kilometer gefietst en ontdekten meteen dat niks loopt zoals gepland. Op dag één was uitgerekend de brug die wij moesten nemen dicht wegens verbouwing, waardoor we genoodzaakt waren kilometers om te fietsen. Elke dag bleek bovendien dat Florida dan wel zo plat als een dubbeltje is – een fijne manier om te wennen aan gemiddeld ruim negentig kilometer per dag fietsen – maar dat het er wemelt van de bruggen, de een nog steiler dan de ander. Mijn knieën, waar niets mis mee leek, doen met het uur meer pijn. Als we onderaan een brug een man tegenkomen die ons, zoals iedereen hier, vraagt naar onze plannen, vertelt Peter hem dat we in augustus in Anchorage zullen aankomen. De man antwoordt resoluut: *'In August? No no no. You'll get there when the fuck you'll get there.'* Zoiets kun je niet plannen, wil hij maar zeggen. Drie maanden tegenwind, branden of orkanen: je weet nooit wat er gaat gebeuren in een half jaar en elfduizend kilometer. Zou hij gelijk hebben? Waar zijn we in vredesnaam aan begonnen? We durven het geen van beiden uit te spreken maar weten van elkaar, daar in dat tentje aan het spoor, dat dit zo'n moment is waarop we allebei bang zijn dat dit hele fietsplan een grote afschuwelijke vergissing was. Waarom hebben we ook alweer besloten iets op de fiets te doen wat in een auto in een paar weken mogelijk was geweest – weken waarin we ons wél hotelkamers hadden kunnen permitteren?

Vorig jaar, toen we dit idiote plan verzonnen, wisten we precies waarom. We hebben een missie. We houden van de VS. We zijn er enkele tientallen keren geweest. Aanvankelijk verkenden we allerlei staten, tot we uitgerekend in Mormonenstaat Utah het dorp Moab vonden en bedachten dat er voor ons eigenlijk geen mooiere vakantiebestemming is. In de afgelopen zes jaar zijn we er dertien keer een paar weken geweest. We hebben daardoor inmiddels nogal wat Amerikaanse vrienden. En toch blijven veel andere Nederlanders – vaak degenen die er nog nooit zijn geweest – hun vooroordelen over het land en Amerikanen over ons uitstorten.

Amerikanen zijn dik.
Amerikanen zijn *fake*.

Amerikanen houden van wapens, van veel te grote auto's, van geld, van God en vooral van Amerika zelf. Daar staat dan nog wel tegenover dat ze ondernemend zijn, maar dat is deels gedwongen doordat het sociale vangnet dat wij kennen in de VS ontbreekt. *The American Dream* is iets van vroeger. Nu is het het land van fastfood, schietpartijen, Donald Trump en – toegegeven – een hoop mooie natuur. In discussies met Nederlanders blijven we Amerikanen met hand en tand verdedigen. Zo zijn ze lang niet allemaal, blijven we maar antwoorden. Onze vrienden in de VS zijn echt geïnteresseerd in ons wel en wee. Het zijn mensen die niet dik zijn, geen wapens hebben, nooit op Trump zouden stemmen, nooit over God beginnen en rijden in een Toyota Prius. Goed, ze hebben er een pick-up truck naast, maar dan nog.

Maar ergens knaagt er steeds wel iets. Hebben wij misschien ook een vertekend beeld? Onze vrienden zijn progressieve mensen die graag wandelen, kamperen, mountainbiken en met hun rafts over snelstromende rivieren stuiteren. Ze lezen *The New York Times* en *National Geographic* en zijn relatief welvarend. Moab zelf is al een uitzonderlijk dorp: een oase van vrijdenkers midden in een zwaar conservatieve staat. Voor we er terechtwamen en mensen goed leerden kennen, reisden ook wij zelf als toeristen in huurauto's door het land. Kennen wij het *echte* Amerika dan eigenlijk wel? Zijn de Amerikanen die wij kennen daar wel een afspiegeling van?

We bedenken wat de beste manier zou zijn om dat te ontdekken. Niet met een auto langs toeristische hoogtepunten, dat staat vast. Liefst helemaal niet met een auto eigenlijk. Niet alleen maar naar Moab en omgeving gaan en praten met de mensen die we al kennen. Niet bellen met een paar deskundigen. We hebben twee behoorlijk goede fietsen en vinden het leuk om erop te rijden. Als we daarmee nou eens dwars door Amerika zouden gaan, over zo ongeveer de langst mogelijke diagonale lijn, dus van Florida naar Alaska? Zonder afspraken, maar met open vizier, zodat we niet kunnen sturen wie we ontmoeten en spreken, zelfs niet waar we over schrijven? En dan niet naar de grote, doorgaans progressievere steden waar het meeste nieuws vandaan komt, maar juist over de *country roads* waar John Denver over zong en die alle hoeken van dat enorme land met elkaar ver-

binden? Kijken of de vooroordelen die we steeds horen onderweg worden ontkracht of bevestigd. Of we God, auto's, Trump, chauvinisme, wapens en obesitas vaak tegenkomen of niet. En dan, op basis van alle ontmoetingen onderweg, een boek schrijven dat een eerlijk beeld geeft van *small town* Amerika en Amerikanen. Is dat wat? Ja, dat is wel wat, besluiten we. Volgens cijfers die het Amerikaanse Census Bureau in 2015 publiceerde, woonden in 2013 maar ongeveer 90 miljoen van de in totaal 316 miljoen Amerikanen in een stad van 100.000 inwoners of meer. De rest is verdeeld over kleinere steden en dorpen (108 miljoen) en 'unincorporated areas', gebieden die helemaal niet onder een dorp of stad vallen (118 miljoen). Dat zijn veel mensen, veel meningen en veel verhalen.

In een rechte lijn zou de afstand tussen Miami in Florida en Anchorage in Alaska ongeveer 8500 kilometer zijn. Als we een beetje rechts aanhouden, hoeven we nooit hoger te klimmen dan 1300 meter. Maar dan volgen we dus niet die diagonale as en zijn we relatief weinig in de VS en veel in Canada. We opteren liever voor een route die door het midden gaat, heel lang in de Rocky Mountains blijft en ons ook nog de kans geeft halverwege een paar weken te stoppen in Moab om onze vrienden te bezoeken en te schrijven. Die is weliswaar ruim tweeduizend kilometer langer en gaat tot 3500 meter hoogte, maar als we het dan toch doen, kan het maar beter goed. En we doen het tenslotte ook voor onze lol.

We denken duidelijk nog niet al te veel na over wat zo'n reis verder precies voor ons persoonlijk zou betekenen. Logische vragen wuiven we schouderophalend weg. *Kunnen* we een berg van 3500 meter over? Overleven we een half jaar samen in een tentje dat zo klein is dat het makkelijk achterop een fiets kan? Of misschien nog wel gevaarlijker: samen een boek schrijven? We hebben het allemaal eerder gedaan, maar dan op een schaal die in vergelijking met deze onderneming niets voorstelde: de Amerongse berg op, drie nachtjes kamperen, gezamenlijk een artikel schrijven voor een tijdschrift. Dit is wat anders.

En dat realiseren we ons nu al, hier aan het spoor, nog maar drie dagen onderweg, midden in de nacht, moe maar met opengesperde ogen. Ik met mijn zere knieën, met een palm die bijna op de tent valt en geen enkele springende dolfijn in het vizier.

Dag 6: Rariteit

Door Lotte (Fort Pierce, Florida – kilometerstand 249,5)

Wat 's nachts een drama van gigantische proportie lijkt, blijkt in de ochtend niet meer dan een draaglijke tegenvaller. Als we wakker worden schijnt de zon, hebben we onze tenen nog en lijken die knieën de enige grote obstakels die we uit de weg moeten ruimen. We pakken onze spullen in, verlaten de deprimerende camping en rijden langs een drogist voor kniebanden en gewrichtversterkende pillen in een potje met een plaatje erop van een monter hoogbejaard stel dat heel kwiek doet. *Whatever*, als ze hun werk maar doen of me dat in ieder geval wijsmaken.

We slikken die pillen allebei, maar we weten ook allebei dat ze vooral voor mij zijn. Peter blijkt namelijk – dat overgewicht ten spijt – heel makkelijk en hard te fietsen. Het is knap oneerlijk: ik ben niet te zwaar, ik ren thuis geregeld mijn rondjes en ik heb net aan mijn eerste hardloopenwedstrijd meegedaan, terwijl Peter niet meer doet dan van huis naar zijn werk fietsen. Dat is een afstand van 1,9 kilometer. Enkele reis, dat wel. Verder kan sport hem gestolen worden. Hij voetbalt veel, maar uitsluitend op de Xbox. Hij zou hier door mij naar de eindstreep geslept moeten worden, zeker in het begin. Maar in praktijk verandert hij, zodra hij op een fiets stapt, in dat Duracell-konijn dat van geen ophouden weet en intussen tot frustratie van alle andere konijnen nog blijft glimlachen ook. Als hij – duidelijk om mij niet al te hard af te vallen – zegt dat hij 'heus ook best een beetje last heeft' van zijn knie, maakt dat dingen alleen maar erger. Ik kan hem wel schieten. Ik lijk nu dat andere konijn, dat met die slechte batterijen.

Veertig kilometer na Fort Pierce, in Wabasso Beach, vinden we een geweldig lunchtentje. Aan een picknicktafel naast het mintgroene houten gebouwtje, met de zee op de achtergrond, bespreken we een nieuwe tactiek. Ik heb iets bedacht dat mij wat meer rust moet geven en ondertussen ook Peter – die inmiddels zeker twee keer zo hard fietst en dus iedere twee kilometer stilstaat om mij weer bij hem te laten komen – bezig moet houden. 'Als we thuis de hond uitlaten,' begin ik voorzichtig, 'dan legt ze ongeveer twee keer de afstand af die wij lopen, correct?' Peter knikt,

maar kijkt bezorgd, bang voor wat gaat komen. Hij is naar zijn eigen gevoel net zo lekker bezig. 'Nou, de ene keer gooien we een stok vooruit, de andere keer achteruit. En ze scharrelt zelf ook nog uitgebreid rond. Wat nou als we zoiets ook voor jou bedenken?' Nu gaan Peters ogen juist glimmen. Ik wist het, hij ziet een spelletje aankomen en daar heeft hij nooit een bezwaar tegen. 'Kijk', leg ik uit. 'Ik heb nog geen foto gemaakt, ik heb wel wat anders aan mijn hoofd. Maar weet je nog dat we bedachten dat het leuk zou zijn om fotoseries te maken onderweg? Als je je nou vandaag eens gaat toeleggen op het fotograferen van brievenbussen? Die zijn hier namelijk nogal grappig.'

De laatste zestig kilometer verlopen soepel. Peter stapt om de paar honderd meter af om een brievenbus in de vorm van een zeeleeuw, zeemeermin, zeemeeuw of iets anders maritiems te vereeuwigen en moet daarna hard fietsen om zijn achterstand weer goed te maken. Ik rijd gestaag door. Na honderd kilometer slaan we onze haringen in de grond in Wickham Park, een grote, groene camping op drie kilometer van het strand en twee kilometer van de dichtstbijzijnde spoorlijn. Ons minuscule tentje wordt omringd door uitsluitend kolossale RV's, *recreational vehicles*. We zijn hier vermoedelijk een rareiteit, met die fietsen en dat kleine tentje, concluderen we. Maar we hebben een eerste probleem slim overwonnen. We laten ons mooi niet gek maken.

Fietsen en een tent, een dubbele rareiteit in Wickham Park.